

[Thorkil Kristensen.]

måske lidt mere, der skal skaffes ved obligationssalg i 1959-60 — måske derimod ikke i 1960-61. Det, der var formålet med mine bemærkninger, var også kun at understrege, at vi ikke er helt færdige med den periode, hvor staten i almindelighed optræder som låntager på kapitalmarkedet.

Jeg var glad for den højtærede ministers bemærkning om, at det måske kunne blive muligt at afvikle den nuværende boligstøttelov noget hurtigere, end den egentlig skal efter sin ordlyd, nemlig hvis vi tilstrækkelig tidligt kan få vedtaget en ny lov; det vil vi gerne medvirke til.

Hvad angår den højtærede ministers bemærkninger om statsbudgettets omfang, både på udgiftssiden og på indtægtssiden, har jeg kun at føje til, at det, som er bemærkelsesværdigt ved udviklingen her i landet, vel særlig er den stærke stigning i den offentlige opsparing. Jeg vil formode, at denne stigning har fundet sted i mange lande, men at den har været relativt stærk her, og det hænger sammen med, at man, i øvrigt under forskellige regeringer, har benyttet finanspolitiske midler til at rette på den samfundsøkonomiske balance, som jo har været vanskelig, bl. a. på grund af det dårlige bytteforhold i vor udenrigshandel. Det kan selvfølgelig ikke nægtes, at dette rejser visse problemer i det lange løb, navnlig hvis man, som jeg var inde på i går, om jeg så må sige, kapitalmæssigt ikke kan få pengene flyttet tilbage til det almindelige kapitalmarked.

I denne forbindelse omtalte den højtærede minister udgiftssiden af regnskabet og gentog sin bemærkning fra fremsættelses-talen om, at hvis man skulle opnå besparelser, måtte man se på hele forvaltningsgrene. Jeg vil egentlig gerne udvide dette udtryk; jeg tror nemlig, at hvis det skal blive til noget med en udgiftsbegrænsning — det har jo været det svage punkt i dansk politik i så mange år, at det har været så svært at komme i gang med en aktiv begrænsning af udgifterne — er det ikke nok at se på hele forvaltningsgrene, for trods forvaltningens vækst er administrationsomkostningerne jo alligevel en mindre del af statsbudgettet. Man må da se på, hvad jeg ville kalde udgiftsområder, områder, hvor man lader det offentlige være det organ,

hvor igennem forskellige byrder her i landet bæres. Her vil jeg igen henvise til venstres finansplan eller spareplan af 1956, hvor vi netop peger på visse væsentlige områder. Vi peger på statsbanerne — spørgsmålet om sidelinjerne — og vi peger på arbejdsløshedslovgivningen; det er igen for nylig blevet oplyst, at vi betaler ca. 300 mill. kr. i arbejdsløshedsunderstøttelse. Vi peger på beskæftigelseslovgivningen og visse andre ting, som jeg tror vi skal have en fortsat drøftelse af. I og for sig skulle en flertalsregering jo have større muligheder, end vi har haft i de foregående mindretalsregeringer, for uden bekymringer at gå i gang med dette, men jeg håber, at det kan ske på et bredt grundlag.

Hvad angår boligbyggeriet, vil jeg gerne på foranledning af den højtærede ministers spørgsmål gentage, at jeg i går talte både om familier med mange børn, og om familier med lave indtægter. Jeg mener, at man i begge tilfælde bør have socialt betonedede boligtilskud. Jeg kunne måske bruge den tekniske vending, at medens man her i landet i så høj grad har beskæftiget sig med begrebet mindrebemidlede — som ifølge almindelig praksis er langt den største part af befolkningen, bestemt ved sygekassegrænsen — burde man nok interessere sig mere for udtrykket mindstbemidlede, og dette udtryk er med vilje anvendt et par gange i de udtalelser, venstre har fremsat netop om boligbyggeriet. Det er den del af befolkningen, der virkelig trænger til hjælp, som vi skal interessere os for i en virkelig socialt betonet politik. Det, der er farligt, det, der får det til at flyde ud, er, at der har været en tilbøjelighed til, at alle skal hjælpe alle, hvorved ansvaret forflygtiges.

De bemærkninger, den højtærede finansminister gjorde om anvendelsen af den opsparing, vi har her i landet, falder jo ret nøje sammen med mine betragtninger i går. Det er et vigtigt spørgsmål, om den opsparing, der finder sted, i det fornødne omfang kommer til at stå til erhvervslivets rådighed gennem bankerne eller på anden vis. Det er klart, at det ville ikke have noget formål at afbetale væsentligt på statens gæld i nationalbanken, hvis dette ikke førte til, at nationalbanken i højere grad end ellers blev bankernes bank igen og derved støttede de private bankers muligheder for en